

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI Z HLUBIN TAJEMNA

HYNEK
KLIMEK

ILUSTRACE
ZDEŇKA
ŠTUDLAROVÁ

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi z hlubin tajemna

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 6242. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová

Jazyková úprava Gabriela Janů

Návrh obálky Zdeňka Študlarová

Grafická úprava a sazba Šimon Jimel

Počet stran 64

První vydání, Praha 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

ISBN 978-80-271-9235-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-9234-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-0081-1 (print)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
O faunovi z Hané	7
O naplněné fajfce	10
O šedém mužíčkovi	12
O střevících žalobnících	15
O zkamenělém mladíkovi	17
O kamenné babě a patách rodu	20
O překrásné můře	23
O dalších proradných můrách	27
Jak dřevorubci vyrostla koliha	30
Jak u vdovy nocoval strašák	32
O bubácích a zimních strašidlech	35
O ještě dalších strašidlech	39
O tajemných prostorách	43
O zmizelých povozech	48
O podivně vyzvánějících zvonech	50
O pokladu, který zůstal žebrákovi	54
O pekelných úkladech	56
O Gabretě a Šumavousovi	59
O vyhnaném ševci	62
Vypravěč se loučí	64

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Jsem faun a stanu se vaším průvodcem dalším dílem Strašidláře. Sám však strašidlo nejsem, až křesťanství nás fauny odsunulo do světa mýtů a bájí. Za dob starého Říma jsme byli uctíváni jako polobozi. Já jsem se se skupinou svých druhů a družek spolu s římskými legiemi dostal až do střední Evropy. Někteří z nás se poté vydali až do míst, kde o několik set let později vzniklo České království.

Když jsem se tady tehdy usadil, byla zde zcela nenarušená příroda s množstvím pralesů, mokřadů a bažin. Žilo tady mnoho zvěře, ale lidí pramálo. Tu a tam jsem spatřil hlouček Keltů, později je vystřídali první Slované. Jejich obydlí tu bylo poskrovnu. To se časem pronikavě změnilo. Nezamlouvá se mi to, ale zůstal jsem tady dodnes, vždyť kam bych také šel? Změnil se celý svět. Lidem se ovšem již téměř vůbec neukazují. Jen velice zřídka, nechci nikoho děsit či snad plést někomu hlavu.

Pro současníky vypadám nezvykle. Napůl jako člověk, napůl mám kozlí podobu. Na hlavě mám růžky a špičaté uši, jinak je moje horní polovina těla člověčí. Od pasu dolů jsem porostlý srstí

a mám kozlí nožky s kopýtky. Dospělému člověku dosahují zhruba do pasu. Nejsem potměšilý ani škodolibý, jak se nám někdy podsouvá, snad kvůli příbuzenství se starořeckými satyry. Někteří z nich takoví jsou.

My máme vlídnou povahu, rádi se bavíme, veselíme a máme rádi zábavu. Toho se mi nyní k mé lítosti příliš nedostává, když jsem osamělý a nablízku mi není ani jediná faunka. Uchýlil jsem se do Českého krasu a pobývám porůznu ve skalách v lesnatém okolí Srbska poblíž řeky Berounky. Občas mi bývá dlouhá chvíle, a tak si pro její ukrácení pískám na písťalu. Neobávám se ale, že bych se tím prozradil. Ti, kteří mě slyší, se totiž domnívají, že pisklavé zvuky vyluzuje vítr v korunách stromů.

Nyní se mi tedy naskytla možnost zpříjemnit si čas něčím užitečným. Nemám důvod zapírat, že mě nebylo třeba přemlouvat a velice rád jsem přijal nabídku přiblížit vám tajemné bytosti, strašidla a další pozoruhodnosti z hlubin tajemna. Patřím mezi nimi k nejstarším, vždyť dobu svého bytí nepočítám na staletí, ale na mnoho tisíciletí, a za ten čas jsem se toho dozvěděl dost a dost.

Vyprávění začnu u jednoho ze svých kolegů, nejsem totiž sám, kdo tady zůstal z pro nás báječných dob starověku.

O FAUNOVI Z HANÉ

Jeden můj kolega zůstal na Olomoucku, ale vidět ho nikdo nemůže. Je totiž velice hluboko v podzemí. Propadl se tam s kapličkou, kterou pomohl podkopat. Na zemském povrchu nad nimi je les a v něm pramen nazývaný Svatá voda. Věřilo se, že má zázračnou moc uzdravovat, a chodívala k němu i poutní procesí. Je to nedaleko Cakova, který je dnes místní částí Bílska.

Jeho příběh je docela tklivý. V lese, který tam rostl již v dávných časech, nežil sám, faunů tam bylo víc a měli i své družky, fauny. Žili si tam spokojeně, než do těch míst přišel poustevník hledající vhodné místo, kde by se usadil. Když se napil vody z pramene a poznal, jaká síla je v ní skrytá, rozhodl se zůstat tady a vybudovat si zde poustevnu.

Když spatřil fauny, které jeho počínání zneklidnilo a zvědavě pozorovali, co u pramene dělá, odehnal je. Sahali mu sotva po pás, a tak se ho báli a utíkali před ním. Poustevník si z kmínků a větví postavil chatrč, z mechu si v jednom jejím koutě navršil lože a uprostřed jedné stěny umístil kříž, který zhotovil z kmene štíhlé břízy. Nad střechou vztyčil věžičku a do ní zavěsil zvon, který si přinesl s sebou. Od zvonu do poustevny vedl provaz, a když za něj zatáhl, rozhoupaný zvon se ozval zvukným tónem, který fauny vyděsil. Někteří rovnou prchli, ale nejzvědavější se odvážili v místě ještě zůstat.

Poustevník potom ale jednoho fauna chytil, a třebaže se bránil, odvedl, či spíše odvěkl si ho s sebou do poustevny a tam se s ním zavřel. Vyprávěl mu pak o nové víře a o tom, v čem je lepší než pohanství. Nakonec fauna pokropil vodou, o které

řekl, že je svěcená. Teď je tedy pokřtěný, stal se křesťanem a už u něj zůstane a bude mu pomáhat.

Fauna si pro jistotu uvázal na zbytek provazu od zvonu za nohu a druhý konec si sám upevnil na zápěstí, a tak u něj faun zůstal. Poustevník se k němu choval vcelku laskavě, chodili spolu sbírat lesní plody, aby měli co jíst, na pití měli vodu ze studánky, k životu jim tedy nic nescházelo. Jen faunovi chyběla společnost jeho druhů a družek. Po poustevníkovi opakoval modlitby, jak mu je jeho nenadálý učitel předříkával, a naučil se i vyzvánět.

Než však začali s výukou čtení, jednou v noci se podařilo do poustevny opatrně vniknout jednomu z faunových druhů, a ten mu našeptal plán, na který faun držení poustevníkem přistoupil. Protože mu poustevník již svěřil vaření nápoje z bylinek, nasypal do kotlíku s vodou nad ohněm omamnou směs, kterou mu opět potajmu přinesl nejdůležitější z faunů. Poustevník po omamném nápoji tvrdě usnul. Fauni odvázáli svého druha z provazu a společně pak podhrabali poustevnu. Poustevníkův faun přitom dával uvnitř pozor, zdali se poustevník neprobouzí. Když byla poustevna podhrabaná, nestačil vyběhnout. Propadl se spolu s poustevnou a poustevníkem, avšak ne do vyhrabané jámy, ale za trest za ohavný skutek přehluboko pod zem. Poustevník přitom na rozdíl od nevděčného fauna zahynul.

Z podzemí se faun nemohl dostat, bylo mu jasné, že je tam uvězněný navěky. Měl spoustu času k přemýšlení. Uvědomil si, že poustevník to myslel dobře, a víra, kterou šířil, byla lidem ku prospěchu, třebaže byla jiná než ta za časů před příchodem křesťanství, kdy nás, fauny, považovali za polobohy a vážili si nás. Uctívali ale různá božstva a některým z nich přinášeli i oběti, při kterých se nevyhnuli krutostem. To s křesťanstvím vymizelo.

Faun v podzemí tedy znovu sroubil z větví, které zůstaly z pobořené poustevny, věžičku, zavěsil do ní zvon a nyní na znamení svého prohlédnutí a souznění s novými pořádky vyzvání. Činí tak vždy v době slunovratů. Jeho vyzvánění je slyšitelné i v lese u pramene. Ostatní faunové s faunami odtud již dávno zmizeli a po poustevně nezůstala sebemenší stopa.

